

ΑΡΩΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

("Το Αρχαίο Ελληνικό Μεγαλείο")

Όπου κι αν το βλέμμα μου στην πολύπαθη γη μου απλώσω, μου μιλούν τα ιερά των πραγμάτων τα ρήματα διαταγμένα σε βάθος γαλάζιων αιώνων.

Κι αν σιωπή με κερνούν των ανέμων οι σύγχρονοι γόνοι,

σαν ο νους πιθυμά ν' αρμενίσει στα βάθη ολοφώτιστος

ξεναγός τον προσμένει των μνημείων ο Άχραντος Λόγος

και οι πάνδροσοι πόθοι της μνήμης

στο λιθάρι το διάφανο στο κροντήρι του πόντου

που η σιωπή κελαηδά με στεντόρεια αλήθεια

τ' Αχιλλέα το όνειρο, του Ηρακλή, του Θησέα τη δόξα

της Αθήνας, της Σπάρτης και τ' Αλέξανδρου εκείνο το μέγιστο βήμα

που τον ήλιο εγχάραξε στην καρδιά και στο σπέρμα της γης.

Και σαφώς απ' αλήθεια, μεθυσμένα απαξάπαντα, και οι γόοι κι οι ψίθυροι

κι ο λυγμός κι η πανάρχαια λάμψη που κι ο φλοίσβος της σιάζει τη γη

μεθυσμένα κι ανείπωτα πλέον πλέον στο φως

στον αφρό της ψυχής του πελάγου του άωτου· στον αφρό και στο φως ελκυσμένα

απ' το μέγιστο βάθος όπου τά 'χαν σκοπίμως στοιβάξει.

Και ακόμα και τώρα όταν όρκους φυτεύω στ' ουρανού τα περβόλια

σαν ηχώ, δεξ, βλασταίνουν, τί ωραία κοχύλια μαγιάτικα στ' ακρογιάλια των πόθων

Θερμοπύλες δαφνόφωτες, Μαραθών με υακίνθους ηρώων και το Δίον του

πνεύματος!

Και Βεργίνα Φιλίππου κι Αμφιπόλεως λέων, του Ατρέως Μυκήνες και Δελφοί του φωτός -

των θαυμάτων το θαύμα· και Κνωσός η χρυσόδετη· κι Ολυμπία ειρήνης, που οι λαοί

ενεοί καμαρώνουν, τραγουδώντας Σωκράτη και Πλάτωνα της ψυχής μας τραγούδι

κι ευθύς λάμπει ανεκτίμητο του Αριστοτέλη το διάφωτο εκείνο πετράδι!

Γυμνώνω τη θάλασσα απ' το διάβα του χρόνου, και μονάχα σε μία της κόχη εκεί πέρα

πετρωμένα τα κύματα στέκουν στην ηχώ την πολύφερνη στο γύρο του κόσμου

ιαχών που τη δόξα καλούν "Σαλαμίνα" κι "Αιγαίο", των ηρώων το μέγα Ηρώον!

Κι οι δεήσεις οι πάνσεπτες και οι έρωτες της ασπέρουσας μνήμης

και της γης της αιμάσουσας θυμιατό στων αιώνων το πέρασμα, ω, μνημεία του

κόσμου!

Θυμιατό κι αιωνία η μνήμη των καιρών που το ίχνος τους

στην ψυχή έχει γίνει τραγούδι και μια πίστη που ελπίδα τρυγά

απ' τη δόξα αιώνων του παλιού μεγαλείου που στα κύτταρα ακόμα φωλεύει·

του φωτός της ψυχής και του πνεύματος, προσευχή στης καρδιάς μας το φλάμπουρο,

μ' ένα δόρυ οξύαιχμο, της Αθήνας την κόρη, Παρθενώνα ανίκητο σύμβολο!

Όπου κι αν πάω στο χώρο αυτό αναβλύζει τρανό και αρχαίο έν' άρωμα Ελλάδας -

πνεύματος μήτρα και μεγαλείο - που ο χρόνος δε θέλει και δεν το μπορεί να το

σβήσει...

Ιωάννης Παναγάκος

1^ο βραβείο στον Δ΄ Παγκόσμιο Ποιητικό Διαγωνισμό 2015 της Αμφικτυονίας

Ελληνισμού, με θέμα «το αρχαίο ελληνικό μεγαλείο».

ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ - ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ

Σού 'δωσα κάποτε του νου τη ρώτα
φλοίσβισμα σού 'δωσα στο ακρογιάλι
κι είχα για την ψυχούλα σου μια 'γκάλη
μα όλα τά 'σκασες σα βαρελότα.
Τ' ανθρώπου ξέχασες τα ειωθότα
και τα καλά τα κάνεις μαύρο χάλι
ό,τι κι αν κάνεις πρώτα εσέ προσβάλλει
με του συμφέροντος μεθάς τα φώτα.
Της ευηθείας σου αυτής το κράμα
που εσέ, Ευρώπη, δείχνει σαν ρεκλάμα
ούτε οι μακάκοι μπόρεσαν να φτιάξουν
θέλουν πολύ κουτόχορτο οι μαλάξεις
μα μόνο αυτό βρήκαν να σου διδάξουν
και πού μυαλό να εύρεις να σταλάξεις!
6/8/19

Ιωάννης Παναγάκος